

Biblioteka
SVILA I SATEN

Urednik
Borislav Pantić

Naslov originala
 Jamie McGuire
 "Beautiful Oblivion"
 "Beautiful Wedding"

Copyright © by Jamie McGuire 2015
 Translation copyright © za Srbiju Čarobna knjiga 2015

ISBN 978-86-7702-400-0

Nijedan deo ove publikacije, kao ni publikacija u celini, ne sme se reprodukovati, umnožavati, prešampavati niti u bilo kojoj drugoj formi i bilo kojim drugim sredstvom prenositi ili distribuirati bez odobrenja izdavača. Sva prava za objavljivanje ove knjige zadržavaju autor i izdavač prema odredbama Zakona o autorskim pravima.

Čarobna knjiga
 Beograd 2015.

Džejni Makgvajer

DIVAN ZABORAV

DIVNO VENČANJE

Prevela sa engleskog
 Sanja Bošnjak

**Čarobna
 knjiga**

Divan
ZABORAV

Neću mu slomiti srce da bih udovoljila tebi.

– Emili Kini, „Tajms skver“

PRVO POGLAVLJE

REČI SU MU LEBDELE U MRAKU između naših glasova. Nekad sam pronalazila utehu u tom prostoru, ali u protekla tri meseca tu me je vrebao samo nemir. Taj prostor se pretvorio u nešto nalik na skrovište. Ne za mene, već za njega. Prsti su me zaboleli, pa sam popustila stisak čim sam shvatila koliko snažno stežem mobilni.

Moja cimerka Regan je sedela na krevetu prekrštenih nogu, pored mog otvorenog kofera. Moj izraz, kakav god bio, naveo ju je da me uhvati za ruku. „Ti Džej?“, nečujno je izgovorila.

Klimnuh glavom.

„Hoćeš li, molim te, reći nešto?“, upitao je Ti Džej.

„Šta želiš da kažem? Spakovana sam. Uzela sam godišnji odmor. Henk je već dodelio Džori moje smene.“

„Osećam se kao neviđeni kreten. Voleo bih da ne moram da idem, ali upozorio sam te. Kad sam uključen u neki projekat, mogu da me pozovu u bilo koje vreme. Ako ti je potrebna pomoć oko kirije ili bilo čega drugog...“

„Ne treba mi tvoj novac“, odbrusila sam, trljajući oči.

„Mislio sam da će ovo biti lep vikend. Kunem se bogom da je tako.“

„Ja sam mislila da ću se sutra ujutru ukrcati na avion, a ti, umesto toga, zoveš da mi kažeš kako ne mogu da dođem. Ponovo.“

„Znam da je ispalo glupo. Kunem se da sam im rekao kako imam važnih planova. Ali kad nešto iskrсне, Kemi... Moram da radim.“

Obrisala sam suzu sa obraza, ali nisam mu dozvolila da čuje kako plačem. Obuzdala sam podrhtavanje glasa. „Dolaziš li kući za Dan zahvalnosti?“

Uzdahnuo je. „Voleo bih. Ali ne znam hoću li moći. Zavisi od toga hoće li ovo biti rešeno. Stvarno mi nedostaješ. Mnogo. Ni meni se ovo ne sviđa.“

„Hoćeš li ikad imati više vremena?“, upitala sam. Trebalo mu je vremena da odgovori.

„Šta ako kažem da verovatno neću?“

Izvila sam obrve. Očekivala sam takav odgovor, ali nisam mislila da će biti tako... iskren.

„Žao mi je“, rekao je. Pretpostavljala sam da je napet. „Upravo sam stigao na aerodrom. Moram da idem.“

„Dobro. Razgovaraćemo kasnije.“ Silom sam umirila glas. Nisam želela da zvučim uzrujano. Nisam želela da misli kako sam slaba ili osetljiva. On je bio snažan, samouveren, i radio je ono što se mora bez pritužbi. Potrudila sam se da i ja budem takva radi njega. Da jadikujem zbog nečega što nije u njegovoj moći – ne bi mu pomoglo.

Ponovo je uzdahnuo. „Znam da mi ne veruješ, ali zaista te volim.“

„Verujem ti“, odgovorila sam, i tako sam i mislila.

Pritisnula sam crveno dugme na ekranu i ispustila telefon na krevet.

Regan se već pripremila za kontrolu štete. „Pozvali su ga na posao?“

Klimnula sam glavom.

„U redu, dobro, možda ćete morati da budete malo spontaniji. Možda bi mogla jednostavno da se pojaviš, a ako ga pozovu dok si ti tamo, sačekaćes ga. Kad se vrati, nastavićete tamo gde ste stali.“

„Možda.“

Stegla mi je ruku. „Ili je on obična budala koja uvek stavlja posao ispred tebe?“

Odmahnula sam glavom. „Stvarno je mnogo radio da bi stigao na taj položaj.“

„Ti čak i ne znaš kakav je to položaj.“

„Rekla sam ti. Posao je u skladu s njegovim zvanjem. Specijalista je za statističku analizu i rekonfiguraciju podataka, šta god to značilo.“

Uputila mi je sumnjičav pogled. „Da, takođe si mi rekla da to čuvam kao tajnu. Što me navodi na pomisao da nije sasvim iskren s tobom.“

Ustala sam i ispraznila kofer tako da se sva njegoa sadržina istresla na jorgan. Krevet sam obično nameštala samo kad sam se pakovala, pa se sad videla svetloplava tkanina jorgana s nekoliko tamnoplavih oktopodovih pipaka koji su se pružali preko njega. Ti Džej ga je mrzeo, ali ja sam imala osećaj da me grli dok spavam. Soba mi je bila ispunjena čudnim, nasumičnim predmetima, ali to sam bila ja.

Regan je preturala po gomili odeće, pa je podigla crnu majicu bez rukava sa smišljeno iscepanim licem. „Obe imamo slobodno večer. Trebalo bi da izađemo. Da jednom i nama posluže piće.“

Zgrabila sam majicu iz njenih ruku i kratko je odmerila dok sam razmišljala o njenom predlogu. „U pravu si. Trebalo bi. Hoćemo li tvojim autom ili štrumpfom?“

Slegla je ramenima. „Rezervoar mi je gotovo prazan, a platu dobijam tek sutra.“

„Onda, izgleda, idemo štrumpfom.“

Nakon brzog spremanja u kupatilu, uskočile smo u moj svetloplavi, prepravljani klasični džip. Nije bio u najboljem stanju, ali u jednom trenutku neko je imao viziju i dovoljno ljubavi da ga

prepravi u mešavinu džipa i kamioneta. Razmaženi propali student koji je posedovao štrumpfa između prvog vlasnika i mene nije ga naročito voleo. Na mestima gde su crna kožna sedišta bila pokidana videlo se punjenje, tepih je bio progoren cigaretama i umrljan, tavanicu je trebalo zameniti, ali zbog takve zapuštenosti mogla sam sasvim da ga isplatim, a ništa bolje od vozila za koje se ne plaćaju rate.

Zakopčala sam pojas i gurnula ključ u bravu.

„Treba li da se pomolim?“, upita Regan.

Okrnula sam ključ i štrumpf se oglasio slabašnim brujanjem. Motor je zakašljao, a zatim počeo da prede, na šta smo obe zapljeskale. Moji roditelji su podigli četvero dece na radničkoj plati. Nikad ih nisam molila da mi pomognu pri kupovini auta, već sam se zaposlila u obližnjoj sladoledžinici kad sam imala petnaest godina i uštedela petsto pedeset sedam dolara i jedanaest cenata. Štrumpf nije bio auto o kakvom sam sanjala kao mala, ali petsto pedeset dolara mi je kupilo nezavisnost, a to nije imalo cenu.

Dvadeset minuta kasnije, našle smo se na drugoj strani grada i koračale smo preko pošljunčanog prilaza ispred *Crvenih vrata*, polako i usklađeno, kao da nas snimaju dok hodamo uz neku kul muziku.

Kodi je stajao na ulazu, a ogromne šake su mu verovatno bile kao moja glava. Odmerio nas je dok smo prilazile. „Lične karte.“

„Odjebi!“, zarežala je Regan. „Radimo ovde. Znaš koliko nam je godina.“

Slegao je ramenima. „Svejedno moram da vam proverim lične karte.“

Namrštila sam se na Regan, a ona je zakolutala očima i zavukla ruku u zadnji džep. „Ako dosad nisi saznao koliko imam godina, imamo problem.“

„Hajde, Regan. Prestani da me zajebavaš i daj da vidim tu prokletinju.“

„Kad sam ti poslednji put dozvolila da vidiš nešto, nisi me pozvao tri dana.“

Zgrčio se. „Nikad to nećeš preboleti, zar ne?“

Bacila je ličnu kartu na njega i on je pritisnu na grudi. Pogledao ju je i odmah je vratio, a onda se upitno zagledao u mene. Pružila sam mu vozačku dozvolu.

„Mislio sam da odlaziš iz grada?“, upitao je i spustio pogled pre nego što mi je vratio tanku plastičnu karticu.

„Duga priča“, odgovorila sam i vratila dozvolu u zadnji džep. Farmerice su mi bile tako tesne da je bilo pravo čudo što sam u njih mogla da uguram bilo šta osim dupeta.

Kodi je otvorio ogromna crvena vrata i Regan mu se ljupko osmehnula. „Hvala, dušo.“

„Volim te. Budi dobra.“

„Uvek sam dobra“, odgovorila mu je i namignula.

„Vidimo se kad završim posao?“

„Da.“ Uvukla me je kroz vrata.

„Koji ste vi uvrnut par“, doviknula sam joj da nadjačam muziku. Bas mi je tutnjao u grudima i bila sam prilično sigurna da mi se od svakog tona tresu kosti.

„Jesmo“, složila se.

Plesni podijum je već bio krcat oznojenim, pijanim studentima. Jeseni semestar je bio u punom jeku. Regan je otišla do bara i stala na kraj. Džori joj je namignula.

„Hoćeš da ti oslobodim sedišta?“, upitala je.

Regan odmahnu glavom. „Nudiš mi samo zato što želiš moj sinoćni bakšiš!“

Džori se nasmeja. Duga, platinastoplava kosa padala joj je u lelujavim talasima preko ramena, s nekoliko crnih prikrivenih pramenova. Nosila je crnu mini-haljenu i vojničke čizme i pritiskala

je dugmad na kasi, naplaćujući nekome piće dok je razgovarala s nama. Svi smo naučili da obavljamo više poslova odjednom i da se krećemo kao da nam je svaka napojnica sto dolara. Postojala je mogućnost da, ako si dovoljno brz i spretna za šankom, radiš na istočnoj strani, a tamo si mogao da platiš mesečne račune od napojnica zarađenih za vikend.

To mi je bilo radno mesto već godinu dana, a postavljena sam samo tri meseca pošto sam se zaposlila u *Crvenim vratima*. Regan je radila sa mnom i posao nam je išao glatko, podmazan kao striptizeta u plastičnom bazenu punom bebi-ulja. Džori i druga šankerka Blaja držale su južni šank, kod ulaza. To je u osnovi bio samo kiosk, pa su bile presrećne kad god smo Regan i ja odsustvovala.

„Dakle? Šta pijete?“, upita Džori.

Regan je pogledala u mene, pa opet u Džori. „Viski sa sokom od limuna.“

Napravila sam grimasu. „Samo bez limuna, molim.“

Čim nam je Džori pružila piće, pronašle smo slobodan sto i sele, zapanjene srećom koja nas je snašla. Vikendom je uvek bilo krcato i nije bilo uobičajeno naći slobodan sto u pola jedanaest.

Držala sam u ruci novo paklo cigareta i lupila sam njime o dlan da ih složim, pa sam pokidala najlon i otvorila poklopac. Iako su *Vrata* bila toliko zadimljena da mi se činilo da pušim čitavo paklo odjednom samo zato što sam tu, bilo mi je prijatno što sedim za stolom i odmaram. Kad radim, obično imam vremena samo za jedan dim, a ostatak mi izgori sam od sebe.

Regan me je gledala kako palim cigaretu. „Hoću i ja jednu.“

„Ne, nećeš.“

„Da, hoću!“

„Nisi pušila dva meseca, Regan. Sutra ćeš mene kriviti što sam ti pokvarila pokušaj.“

Pokazala je po prostoriji. „Pušim! Upravo sada!“

Zaškiljila sam. Bila je egzotično lepa, s dugom, kestenjastom kosom, bronzanom kožom i medenosmedim očima. Nos joj je bio savršeno malen, ni previše zaobljen ni previše špicast, a koža joj je bila kao da je upravo izašla iz reklame za *neutrogenu*. Upoznale smo se u osnovnoj školi i odmah me je privukla njena surova iskrenost. Umela je da zastraši ljude, čak i Kodija, koji je, sa svojih metar i devedeset pet, bio preko trideset centimetara viši od nje. Bila je umiljata sa onima koje je volela, a odbojna prema onima koje nije.

Ja sam bila suprotnost egzotičnom. Moj razbarušeni smeđi paž i guste šiške bili su laki za održavanje, ali malo je muškaraca smatralo da su seksi. Malo muškaraca je, uopšte, smatralo da sam seksi. Bila sam devojka iz komšiluka, bratova najbolja drugarica. Pošto sam odrasla s tri brata i rođakom Kolinom, mogla sam biti i muškarača da me moje prefinjene ali ipak prisutne obline nisu izagnale iz isključivo muškog društva u četrnaestoj godini.

„Nemoj biti takva“, rekla sam. „Ako želiš cigaretu, idi pa kupi.“

Nadurila se i skrtila ruke. „Zato sam i prestala. Jebeno su skupe.“

Zurila sam u zapaljeni papir i duvan među prstima. „Na tu činjenicu i mene stalno podseća moja švorc guzica.“

Pesmu na koju je svako želeo da pleše smenila je pesma na koju niko nije želeo da pleše, pa su desetine ljudi krenule s plesnog podijuma. Dve devojke su prišle našem stolu i razmenile poglede.

„To je naš sto“, izjavila je plavuša.

Regan ih je jedva pogledala.

„Izvini, kučko, tebi se obraća“, dobacila je smeđokosa i spustila pivo na sto.

„Regan“, upozorila sam je.

Pogledala je belo mene, a onda i tu devojku. „Ovo je *bio* vaš sto. Sad je naš.“

„Prve smo ga zauzele“, siktala je plavuša.

„Sad ste ga izgubile“, odvrtila je Regan. Zgrabila je spuštenu bocu piva i zavrtlala je na pod. Prosula se na crn, gusto tkan tepih. „Donesi.“

Smeđokosa je osmotrila kako joj se pivo kotrlja po podu, pa je koraknula prema Regan, ali drugarica ju je uhvatila za obe ruke. Regan se ravnodušno nasmejala, a zatim je skrenula pogled ka plesnom podijumu. Smeđokosa je konačno krenula za drugaricom prema šanku.

Povukla sam dim cigarete. „Mislila sam da ćemo se lepo zabaviti večeras.“

„Pa ovo je bilo zabavno, zar ne?“

Odmahnula sam glavom, prigušujući osmeh. Regan je bila sjajna prijateljica, ali ne bih je ljutila. Pošto sam odrasla s toliko dečaka u kući, tuče mi je bilo dosta za čitav život. Nisu me štedeli. Ako se nisam branila, napadali bi me još prljavije sve dok se ne odbranim. I uvek bih se odbranila.

Regan nije imala izgovor. Jednostavno je bila svadljiva kučka. „O, vidi. Tu je Megan“, rekla je i pokazala na plavooku, crnokosu lepoticu na plesnom podijumu. Zavrtela sam glavom. Bila je u društvu Trevisa Medoksa, koji ju je gotovo ševio pred svima na podijumu.

„O, ti Medoksovi“, reče Regan.

„Da“, složila sam se i iskapila viski. „Ovo nam baš i nije bilo pametno. Nisam raspoložena za izlazak večeras.“

„Ma prestani.“ Istresla je svoj kiseli viski i ustala. „One cmizdravice nam i dalje odmeravaju sto. Idem nam po još jednu turu. Znaš da veče uvek počinje sporo.“

Ponela je čaše i krenula ka šanku.

Okrenula sam se i videla kako devojke zure u mene, očigledno u nadi da ću se udaljiti od stola. Nisam nameravala da ustajem. Regan

bi nam ponovo preotela sto kad bi pokušale da ga uzmu, a to bi samo izazvalo nevolje.

Kad sam se okrenula, na Reganinoj stolici je sedeo frajer. Prvo sam pomislila da je Trevis nekako uspeo da se probije do nas, ali, kad sam shvatila grešku, nasmešila sam se. Trenton Medoks se naginjao prema meni, prekrstivši tetovirane ruke i spustivši laktove na sto prekoputa mene. Prstima je protrljao tek izraslu bradu na četvrtastoj vilici, a mišići ramenâ su mu se isticali kroz majicu. Imao je čekinja na licu koliko i kose na temenu, osim malog golog ožiljka pored leve slepoočnice.

„Nešto si mi poznata.“

Podigla sam obrvu. „Stvarno? Došao si čak ovamo i seo, a ništa bolje nisi umeo da smišliš?“

Napadno mi je odmerio svaki deo tela. „Nemaš tetovaža, toliko vidim. Pretpostavljam da se nismo sreli u radnji.“

„U radnji?“

„U salonu za tetovažu gde radim.“

„Radiš tetovaže sada?“

Nasmešio se i duboka jamica mu se pojavila posred levog obraza. „Znao sam da smo se već upoznali.“

„Nismo.“ Okrenula sam se da posmatram devojke na plesnom podijumu, koje su se smejale i cerile dok su gledale Trevisa i Megan kako se stojeći krešu nasuvo. Ali čim se pesma završila, on je otišao pravo do plavuše koja je tvrdila da je sto njen. Iako je videla kako je Trevis samo tren ranije prelazio rukama preko Meganine oznojene kože, kezila se kao glupača u nadi da će biti sledeća.

Trenton se nasmeja. „To mi je mlađi brat.“

„Ne bih se time hvalila“, rekla sam, odmahujući glavom.

„Jesmo li išli zajedno u školu?“, upitao je.

„Ne sećam se.“

„Sećaš li se jesi li išla u *Ikins* negde između zabavišta i srednje škole?“

„Jesam.“

Osmeh mu je ponovo izbušio jamicu na levom obrazu. „Onda se poznajemo.“

„Ne mora da znači.“

Ponovo se nasmejao. „Želiš li piće?“

„Stiže mi.“

„Hoćeš da plešemo?“

„Ne.“

Prošla je grupica devojaka i Trenton se zagledao u jednu. „Je li to Šenon s domaće ekonomije? Dođavola“, rekao je i okrenuo se za sto osamdeset stepeni.

„Zaista jeste. Idi da osvežite uspomene.“

Odmahnuo je glavom. „Osvežavali smo ih u srednjoj školi.“

„Sećam se. Prilično sam sigurna da te još mrzi.“

Zavrteo je glavom, nasmešio se, a onda, pre nego što je otpio još jedan gutljaj, rekao: „Uvek je tako.“

„Mali je ovo grad. Nije trebalo da spališ sve mostove za sobom.“

Spustio je bradu i uključio svoju čuvenu privlačnost. „Ostalo je nekoliko koje nisam zapalio. Još.“

Zakolotala sam očima, a on se zasmejao.

Regan se vratila, pridržavajući dugim prstima četiri standardne čaše za viski i dve male. „Sebi sam uzela s limunom, tebi čist, i svakoj po koktel likera.“

„Šta si večeras navalila na ta slatka pića, Rej?“, upitala sam i nabrala nos.

Trenton je uzeo jednu čašicu, prineo je usnama i zabacio glavu. Tresnuo je njom o sto i namignuo. „Ne brini, dušo. Ja ću se za to pobrinuti.“ Ustao je i udaljio se.

Nisam ni shvatila da sam zinula sve dok nisam uhvatila Reganin pogled, pa sam smesta zatvorila usta.

„Je l' on to upravo popio tvoje piće? To se stvarno dogodilo?“

„Ko još radi takvo nešto?“, upitah i okrenuh se da vidim kuda je otišao. Već beše nestao u gomili.

„Medoks.“

Popila sam dupli viski i povukla nov dim cigarete. Svi su znali da je Trenton Medoks neobuzdan, ali žene su stalno pokušavale da ga ukrote. Posmatrala sam ga od osnovne škole i obećala sebi da mu nikad neću biti rečka iznad kreveta – ako su glasine da udara rečke bile tačne, iako nisam nameravala da to proveravam.

„Oprostićeš mu to?“, upita Regan.

Razdražljivo sam ispustila dim uglom usana. Nisam bila raspoložena za zabavu niti za to da se bakćem neprijatnim nabacivanjem, ali ni za to da kukam zato što mi je Trenton Medoks popio slatko piće koje nisam ni želela. Međutim, pre nego što sam stigla da odgovorim drugarici, umalo sam se ugušila viskijem koji sam upravo popila.

„O ne.“

„Šta je bilo?“, upitala je i okrenula se na stolici. Smesta se uspravila i zgrčila.

Sva tri moja brata i rođak Kolin približavali su se našem stolu.

Kolin, najstariji i jedini s pravom ličnom kartom, progovorio je prvi. „Šta je ovo, dođavola, Kamila? Mislio sam da si otputovala večeras.“

„Promena plana“, obrecnula sam se.

Sledeći se oglosio Čejjs, kao što sam i očekivala. Bio je nastariji od braće i voleo je da se pretvara kako je stariji i od mene. „Tati neće biti drago što si propustila porodični ručak, a bila si u gradu.“

„Neće biti nezadovoljan ako ne sazna“, odvrtila sam i skupila oči.

Ustuknuo je. „Što si tako nadrkana? Imaš PMS ili tako nešto?“

„Ma da!“, pobunila se Regan, spustila bradu i podigla obrve. „Na javnom smo mestu. Odrasti.“

„Znači, otkazao ti je?“, upita Klark. Za razliku od ostalih, delovao je iskreno zabrinuto.

Pre nego što sam uspela da odgovorim, progovorio je najmlađi. „Čekaj, to bezvredno govno te je ispalilo?“, upita Kobi. Između momaka je bilo samo jedanaest meseci razlike, pa je Kobi imao tek osamnaest. Moje kolege su znale da moja braća imaju lažne lične karte i mislile su da mi čine uslugu time što ih puštaju, ali meni je uglavnom bilo krivo zbog toga. Naročito se Kobi i dalje ponašao kao dvanaestogodišnjak i nije znao šta će s testosteronom. Trsio se iza ostalih i puštao ih da ga zadržavaju od tuče koja nije ni postojala.

„Šta ti je, Kobi?“, upitala sam. „On nije ovde!“

„Nego šta nego nije“, odgovorio je. Opustio se i istegao vrat. „On da ispali moju stariju sestru! Razbiću mu jebenu njušku.“ Zamislila sam Kobija i Ti Džeja kako se tuku i srce mi je zalupalo. Ti Džej je bio strašan i kad je bio mlađi, a kao odrastao bio je ubistven. S njim se niko nije zajebavao, i Kobi je to znao.

Zvuk gađenja mi je pobegao iz grla i zakolutala sam očima. „Molim vas... nađite drugi sto.“

Sva četvorica su privukla stolice oko Regan i mene. Kolin ima svetlosmeđu kosu, ali braća su mi sva crvenokosa. Kolin i Čejls imaju plave oči. Klark i Kobi zelene. Neki crvenokosi muškarci nisu naročito privlačni, ali moja braća su visoka, zgodna i druželjubiva. Klark jedini ima pegice, ali lepo mu pristaju. Bila sam otpadnica, jedino dete s mišjom smeđom kosom i krupnim, okruglim, svetloplavim očima. Braća su više puta pokušala da me ubede kako sam usvojena. Da nisam bila ženska verzija svog oca, možda bih im i poverovala.

Dotakla sam sto čelom i zajejala. „Ne mogu da verujem, ali ovaj dan je upravo postao još gori.“

„Ma hajde, Kamila. Znaš da nas voliš“, dobacio je Klark, gurkajući me ramenom. Kad nisam odgovorila, sagnuo se da mi šapne na uvo: „Jesi li sigurna da si dobro?“

Nisam se pridigla, ali klimnula sam glavom. Klark me je nekoliko puta potapšao po leđima, a onda su svi za stolom začutali.

Podigla sam glavu. Svi su zurili iza mene, pa se okretah. Tamo je stajao Trenton Medoks, držeći dve čašice i još jednu čašu nečega što očigledno nije bilo slatko.

„Za ovim stolom se brzo napravila žurka“, primetio je uz iznenađen ali privlačan osmeh.

Čejls je zaškiljio. „Je l' to on?“, upita, pokazujući glavom.

„Šta?“, odvrati Trenton.

Kobijevo koleno počeo da poskakuje i on se nagnu na stolici. „To je on. Jebeno ju je ispalio, a onda se pojavljuje ovde.“

„Čekaj, Kobi, ne!“, viknula sam i podigla ruke.

Kobi je ustao. „Zajebavaš se s našom sestrom?“

„Sestrom?“, ponovio je Trenton, a pogled mu je leteo između mene i lakomislenih crvendaća koji su sedeli oko mene.

„O bože“, izustila sam i zažmurila. „Koline, reci Kobiju da prestane. To nije on.“

„Ko to nisam?“, upita Trenton. „Ima li nekih problema ovde?“

Trevis se stvorio pored brata. Imao je isti nasmešeni izraz kao Trenton, i obojici je sevala rupica na levom obrazu. Mogli su da budu i majčin drugi par blizanaca. Razlikovale su ih jedva primetne sitnice, uključujući i to što je Trevis bio možda tri-četiri centimetra viši od Trentona.

Trevis je skrstio ruke na grudima i veliki bicepsi su mu još više nabrekli. Jedino što me je sprečilo da skočim sa stolice bilo je to što su mu ramena bila opuštena. Nije bio spreman za kavgu. Još ne.

„Dobro večer“, rekao je.

Medoksovi su umeli da nanjuše nevolju. Bar se tako moglo reći jer, gde god da je bilo tuče, oni bi je ili započeli ili okončali. Obično i jedno i drugo.

„Kobi, sedi“, naredila sam mu kroz zube.

„Ne, neću da sednem. Ovaj majmun mi je uvredio sestru, neću da sednem, jebote!“

Regan se nagnula ka Čejsu. „To su Trent i Trevis Medoks.“

„Medoks?“, upita Klark.

„Da. Imaš još nešto da kažeš?“, reče Trevis.

Kobi polako odmahnu glavom i nasmeši se. „Mogu da pričam celu noć, majku ti...“

Ustala sam. „Kobi! Spuštaj dupe!“, viknula sam i pokazala na stolicu. Seo je. „Rekla sam da to nije on i to je istina! Sad se svi smirite, jebote! Imala sam loš dan, došla sam da nešto popijem i da se opustim, i da se zabavim, dođavola! Ako vam to smeta, odjebite od mog stola!“ Poslednji deo sam izgovorila žmureći i vrišteći, kao potpuna ludača. Svi su zurili u nas.

Teško dišući, pogledala sam u Trentona, koji mi je pružio piće.

Izvio je ugao usana. „Mislim da ću ostati.“

DRUGO POGLAVLJE

TELEFON MI JE ZVRCNUO I TREĆI PUT. UZELA SAM ga s noćnog stočića da pogledam. Stigla mi je poruka od Trentona.

Ustaj, lenjivice. Da, tebi se obraćam.

„Isključi telefon, budalo! Ima nas ovde mamurnih!“, doviknu Regan iz svoje sobe.

Isključila sam ton i vratila telefon na stočić da se napuni. Dođavola. Na šta sam mislila kad sam mu dala broj?

Kodi se doteturao kroz hodnik i provirio, očiju i dalje napola zatvorenih. „Koliko je sati?“

„Nema još osam.“

„Ko te cima telefonom?“

„Ne tiče te se“, odbrusila sam i okrenula se na bok. Kodi se zakikotao, a zatim počeo da zvekeće šerpama i tiganjima u kuhinji, verovatno se spremajući da nahrani svoju glomaznost.

„Sve vas mrzim!“, ponovo doviknu Regan.

Uspravila sam se u krevetu i spustila noge sa strane. Imala sam ceo vikend slobodan, a to mi se nije dogodilo još od prošlog vikenda, koji sam uzela da posetim Ti Džeja – a on me je ispalio. Tada sam spremala stan dok prste nisam ogulila, a zatim sam prala, sušila i slagala sav svoj veš – i Reganin.

Ali ovog puta nisam nameravala da čistim stan. Pogledala sam u slike braće i mene na zidu, pored slike naših roditelja, i u nekoliko crteža koje sam napravila u srednjoj školi. Crni ramovi su stajali u oštrom kontrastu s belim zidovima stana. Radila sam na tome da ga malo oživim – tako što sam kupovala po jednu zavesu od svake plate. Regan su roditelji za Božić poklonili karticu za prodavnicu posuđa, pa smo sad imale lep servis za ručavanje i rustičan stočić za kafu od mahagonija. Ipak, stan je još uglavnom izgledao kao da smo se tek uselile, iako sam ja u njemu živela već treću godinu, a Regan duže od jedne. Nije bio najlepší stan u gradu, ali bar je u susedstvu bilo više mladih porodica i obrazovanih samaca nego glasnih, neprijatnih studenata, i bio je dovoljno daleko od kampusa pa nam nije smetao gust saobraćaj u danima kad su se igrale utakmice.

Nije bio ništa naročito, ali bio je dom.

Zazujao mi je telefon. Prevrnula sam očima, misleći da je to Trenton, i ispružila se da pogledam ekran. Bio je to Ti Džej.

Nedostaješ mi. Trebalo bi da se mazimo u krevetu umesto što sad ovo radim.

Kemi trenutno ne može da razgovara. Mamurna je. Ostavite poruku posle zvučnog signala. Blllp.

Izašla si sinoć?

Očekivao si da ću ostati kod kuće i uspavati se suzama?

Dobro. Sad se ne osećam tako loše.

Ne, samo nastavi da se osećaš loše. Zaista mi ne smeta.

Želim da ti čujem glas, ali ne mogu sad da zovem. Pokušaću da te pozovem večeras.

D.

D.? Kakvo traćenje poruke.

I tvoj posao je traćenje vikenda.

Šah-mat.

Nadam se da ćemo razgovarati kasnije.

Ne brini, malo ulagivanja će mi biti dovoljno.

Nadam se.

Bilo je teško dugo se ljutiti na Ti Džeja, ali i gotovo nemoguće zbližiti se s njim. Istinu govoreći, bili smo u vezi tek šest meseci. Prva tri su bila neverovatna, ali onda su Ti Džeju dodelili posao koji nije mogao da odbije. Upozorio me je kako bi moglo da bude kad smo odlučili da probamo vezu na daljinu. Prvi put su mu dodelili da vodi čitav projekat, a on je bio perfekcionista i veliki radnik. Ali taj zadatak je bio veći od svih na kojima je do tada radio i želeo je da bude siguran kako mu ništa neće promaći. To, o čemu god da se radilo, bilo je važno. Ako bi se dobro završilo, mogao bi da dobije ogromno unapređenje. Jednom je, kasno noću, spomenuo kako bi

mogao da pronađe veći stan i nagovestio mogućnost da se naredne godine tamo preselim.

Bila bih svuda samo ne ovde. Život u studentskom gradiću, kad zapravo nisi student, nije baš sjajan. Nisam imala ništa protiv fakulteta. Državni univerzitet Istern je bio čudan ali prelep. Oduvek sam želela da ga pohađam, ali nakon samo jedne godine u domu morala sam da se preselim u sopstveni stan. Iako mi je stan pružao bezbedno utočište od glupog domskog života, samostalnost je nosila sopstvene teškoće. Bila sam na svega nekoliko predavanja u semestru i, umesto da ove godine diplomiram, bila sam tek na drugoj.

Upravo zbog mnogih žrtava koje sam morala da podnesem da bih zadržala preko potrebnu nezavisnost nisam mogla zameriti Ti Džeju njegovo žrtvovanje – iako sam tu žrtva bila ja.

Krevet se udubio iza mene i prekrivači su zalepršali. Mala, ledena ruka dotakla mi je kožu i ja poskočih.

„Dođavola, Rej! Skidaj te hladne, grozne ruke s mene.“

Nasmejala se i čvršće me zagrlila. „Jutra su već zahladnela! Kodi prži tuce jaja, a moj krevet je hladan kao led!“

„Bože, jede kao konj.“

„I velik je kao konj. *Svuda*.“

„Fuj. Fuj, fuj, fuj“, rekla sam i pokrila uši. „Ne treba mi ta slika u glavi ovako rano. Zapravo, nikada.“

„Dakle, ko te cima telefonom? Trent?“

Okrenula sam se da joj vidim izraz. „Trent?“

„O, nemoj preda mnom da se pretvaraš, Kamila Rene! Videla sam ti izraz kad ti je pružio ono piće.“

„Nije bilo nikakvog izraza.“

„Sasvim sigurno jeste!“

Povukla sam se do ivice kreveta, gurajući Regan sve dok nije shvatila šta radim. Zacvilela je kad je uz tresak pala na pod.

„Ti si užasno zlobno ljudsko biće!“

„Ja sam zlobna?“, upitala sam dok sam se naginjala preko ruba kreveta. „Nisam ja bacila devojčino pivo samo zato što je tražila da joj vratimo sto!“

Sela je u turski sed i uzdahnula. „U pravu si. Bila sam prava kučka. Obećavam da ću ga sledeći put zatvoriti pre nego što ga bacim.“

Ponovo sam se spustila na jastuk i zagledala se u tavanicu. „Beznadežna si.“

„Doručak!“, doviknu Kodi iz kuhinje.

Obe smo se iskobeljale iz sobe, uz smeh se boreći koja će prva izaći. Regan je sela na stolicu iza šanka delić sekunde pre nego što sam je prevrnula. Dočekala se na noge, ali je razjapila usta.

„Ti baš tražiš nevolju danas!“

Zagrizla sam đevrek sa cimetom i suvim groždem s puterom od jabuke, i zamumlala sam dok mi se kalorična slatkost topila u ustima. Kodi je kod nas prespavao dovoljno puta da zna da ne volim jaja, ali, pošto mi je napravio nešto drugo za doručak, oprostila sam mu truo miris koji je ispunjavao stan svaki put kad bi prenoćio.

„Dakle“, izgovorio je dok je žvakao, „Trent Medoks.“

Odmahnuh glavom. „Ne. Ne počinji.“

„Izgleđa da si ti već počela“, odgovorio je uz iskrivljen osmeh.

„Oboje se ponašate kao da sam mu se nabacivala. Samo smo razgovarali.“

„Častio te je četiri ture. I ti si mu to dopustila“, dobaci Regan.

„I otpratio te je do auta“, dodade Kodi.

„I razmenili ste brojeve telefona“, primeti Regan.

„Imam dečka“, pobunila sam se, pomalo detinjasto i razmaženo. Takvi udruženi napadi čudno su delovali na mene.

„Kojeg nisi videla gotovo tri meseca, i koji te je već dvaput ispalio“, rekla je Regan.

„Znači, sebičan je jer je posvećen svom poslu i želi da napreduje?“, upitala sam, ne želeći zapravo da čujem odgovor. „Svi smo znali da će tako biti. Ti Džej mi je još na početku iskreno objasnio koliko bi zahtevan njegov posao mogao biti. Zašto samo ja nisam iznenađena?“

Kodi i Regan razmeniše poglede i nastaviše da jedu odvratne pileće fetuse.

„Šta ćete danas da radite?“, upitah.

„Idem na ručak kod roditelja“, odgovorila je Regan. „Kodi ide sa mnom.“

Zastala sam usred zalogaja i izvukla đevrek iz usta. „Stvarno? Pa to nije mala stvar“, izjavila sam uz osmeh.

Kodi se podsmehnuo. „Već me je upozorila na svog tatu. Nisam zabrinut.“

„Nisi?“, upitah u neverici.

Odmahnuo je glavom, ali samopouzdanje kao da mu je opalo. „Zašto?“

„On je penzionisana mornarička foka, a Regan mu nije samo ćerka. Ona mu je jedinica. To je čovek koji teži savršenstvu i čitavog života se trudio i radio i preko granica svojih mogućnosti. Misliš da možeš tek tako da ušetaš, preteći da ćeš mu preoteti Reganino vreme i pažnju, a da će ti on poželeti dobrodošlicu u porodicu?“

Ostao je bez reči. Regan zaškilji. „Hvala, drugarice.“ Pomilovala je Kodija po ruci. „Niko mu se u početku ne dopada.“

„Osim mene“, javila sam se, dižući ruku.

„Osim Kemi. Ali ona se ne računa. Ona nije pretnja ćerkinoj nevinosti.“

Kodi je napravio grimasu. „Zar to nije bio Džejsjon Brazil negde pre četiri godine?“

„Da. Ali tata to ne zna“, objasnila je Regan, pomalo ljuta što je Kodi spomenuo ime koje se ne spominje.

Džejsjon Brazil nije bio loš momak, samo smo se pretvarale da jeste. Svi smo išli zajedno u srednju školu, ali Džejsjon je bio godinu dana mlađi. Odlučili su da *obave posao* pre nego što ona krene na fakultet, u nadi da će im to učvrstiti vezu. Mislila sam da će joj dosaditi da ima momka srednjoškolca, ali ona je bila odana i vreme su uglavnom provodili zajedno. Nedugo pošto je Džejsjon i sam upisao prvu godinu na *Isternu*, fakultetske čarolije, članstvo u bratstvu i činjenica da je bio prava fudbalska zvezda mnogo su ga zaokupili, i ta promena je dovela do redovnih noćnih svađa. On je dostojanstveno raskinuo i nikad ništa loše nije rekao o njoj. Ali oduzeo joj je nevinost a nije održao drugi deo pogodbe: da provede ostatak života s njom. I zbog toga je postao večni neprijatelj ove kuće.

Kodi je pojeo jaja i počeo da skuplja sudove.

„Ti si pripremio doručak. To ću ja“, rekla sam i odgurnula ga od mašine za sudove.

„Šta ćeš ti danas da radiš?“, upita Regan.

„Učiću. Pisaću onaj rad za ponedeljak. Možda ću se istuširati, a možda i neću. Sasvim sigurno neću ići do mame i tate da im objašnjavam zašto nisam otputovala kao što sam nameravala.“

„Razumljivo“, složila se. Znala je pravi razlog. Već sam rekla roditeljima da idem u posetu Ti Džeju i želeli bi da znaju zašto mi je opet otkazao. Već im se nije dopadao i nisam želela da ovekovečim taj disfunkcionalni krug neprijateljstva koji se stvarao kad god bismo se našli u istoj prostoriji. Tata bi bio neprijateljski raspoložen kao uvek, i neko bi nešto pogrešno rekao, kao uvek, i tata bi vikao. Mama bi ga preklinjala da prestane. I nekako bih na kraju uvek ja bila kriva.

Glupa si što mu veruješ, Kamila. Tajanstven je, govorio je tata. Ne verujem mu. Sve posmatra kritičkim očima.

Ali zato sam se i zaljubila u njega. Uz njega sam se osećala tako sigurno. Imala sam utisak da bi me zaštitio kud god da odemo i šta god da se desi.

„Zna li Ti Džej da si izašla sinoć?“

„Da.“

„Zna li za Trenta?“

„Nije me pitao.“

„Nikad te ne ispituje o tvojim izlascima. Ako je Trent nebitan, mogla si i da ga spomeneš“, podsmešljivo je primetila Regan.

„Zaveži. Idi u posetu roditeljima i pusti tatu da muči Kodija.“

Kodi je skupio obrve, a Regan je odmahнула glavom, tapšući ga po ogromnom ramenu dok su odlazili u njenu sobu. „Šali se.“

Kad su nekoliko sati kasnije Regan i Kodi otišli, otvorila sam knjige i laptop i počela da pišem rad o posledicama odrastanja uz računar. „Ko smišlja ovakva sranja?“, zaječala sam.

Kad sam napisala i odštamala rad, počela sam da učim za test iz psihologije koji sam imala u petak. Imala sam skoro nedelju dana do tada, ali iskustvo me je naučilo da će mi, ako čekam do poslednjeg trenutka, nešto neizbežno iskrsnuti. Nisam mogla da učim na poslu, a ovaj test će biti naročito težak.

Mobilni mi je zapištao. Opet Trenton.

Ovo mi je novo. Nikad se nije desilo da mi devojka da broj a onda me izbegava.

Nasmejala sam se i dohvatila telefon obema rukama, kuckajući slova.

Ne izbegavam te. Učim.

Treba li ti predah?

Ne dok ne završim.

Dobro, a možemo li onda da jedemo? Umirem od gladi.

Jesmo li se dogovarali da jedemo?

Ti ne jedeš?

... da?

Dobro, onda. Ti nameravaš da jedeš. Ja nameravam da jedem. Hajde da jedemo.

Moram da učim.

Dobro, možemo li POSLE TOGA da jedemo?

Ne moraš da me čekaš. Samo idi.

Znam da ne moram. Želim.

Ali ne mogu. Zato, samo napred.

D.

Utišala sam telefon i gurnula ga pod jastuk. Upornost mu je bila vredna divljenja isto koliko mi je išla na živce. Znala sam kakav je

Trenton, naravno. Bili smo na istoj završnoj godini u srednjoj školi *Ikins*. Gledala sam ga kako iz prljavog, slinavog klinca koji je grizao crvene olovke i jeo lepak izrasta u visokog, tetoviranog, izuzetno privlačnog muškarca kakav je sada. Čim je stekao vozačku dozvolu, prevrnuo je u autu sve školske drugarice i kolegice s fakulteta, i ja sam se zaklela da nikad neću biti jedna od njih. Doduše, nikad nije ni pokušao. Do sada. Mrzela sam što sam polaskana, ali kako da ne budem kad sam ostala među šaćicom žena s kojima Trenton i Trevis Medoks nisu ni pokušali da spavaju? Valjda je to bio dokaz da nisam baš potpuna rugoba. Ti Džej je bio kao model iz časopisa, a sad mi je i Trenton slao poruke. Nisam znala po čemu sam drugačija na fakultetu u odnosu na srednju školu ni šta je to Trentonu privuklo pažnju, ali znala sam po čemu se on razlikuje.

Pre manje od dve godine, život mu se promenio. Makenzi Dejvis ga je svojim džipom vozila na žurku za vreme prolećnog raspusta. Džip je bio gotovo neprepoznatljiv kad su ga narednog dana dovukli u grad na prikolici, baš kao i Trenton kad se vratio na *Istern*. Izjedala ga je krivica zbog Makenzine smrti, nije mogao da se koncentriše na predavanjima i sredinom aprila je rešio da se vrati kod tate i napusti fakultet. Trevis bi ponekad spomenuo brata kad nije bila gužva u *Vratima*, ali više nisam mnogo slušala o Trentonu.

Nakon još pola sata učenja i grickanja već gotovo nepostojećih noktiju, creva su počela da mi zavijaju. Odvukla sam se do kuhinje i otvorila frižider. *Preliv za salatu. Korijandar. Zašto je, dođavola, crni biber u frižideru? Jaja... fuj. Nemasni jogurt. Još gore.* Otvorila sam zamrzivač. *Pogodak. Zamrznuti buritosi.*

Posegla sam da pritisnem dugmad na mikrotalasnoj, kad začuh kucanje na vratima. „Regan! Prestani da zaboravljaš proklete ključeve!“ Bosim stopalima sam obišla šank i prešla preko bež tepiha. Otključala sam, povukla teška metalna vrata i smesta skrstita

ruke na grudima. Na sebi sam imala samo belu majicu bez rukava i bokserice, i nisam nosila grudnjak. Trenton Medoks je stajao na vratima i držao dve bele papirne kese.

„Ručak“, rekao je kroz osmeh.

U trenu su se i moje usne razvukle u osmeh, ali brzo sam ga izbrisala. „Kako si znao gde živim?“

„Raspitao sam se“, odgovorio je i prošao pored mene. Spustio je kese na šank i počeo da vadi kutije s hranom. „*Iz Zlatnog pileta.* Njihov krompir-pire i sos me podsećaju na mamu. Nisam zapravo siguran zašto. Ne sećam se njenog kuvanja.“

Smrt Dajane Medoks je uzdrimala grad. Bila je članica saveta roditelja i Lige za napredak omladine, i trenirala je Tejlorov i Tajlerov fudbalski tim tri godine pre nego što su joj otkrili rak. Iznenadilo me je to što ju je tako opušteno spomenuo, mada ni sama ne znam zašto.

„Da li uvek tako s hranom upadaš devojkama u stan?“

„Ne, ali bilo je vreme.“

„Za šta?“

Pogledao me je bezizrazno. „Za ručak.“ Ušao je u kuhinju i počeo da otvara ormariće.

„Šta radiš?“

„Tanjiri?“, upitao je.

Pokazala sam pravi ormarić, pa je izvadio dva, postavio ih na šank i počeo da vadi krompire, sos, kukuruz, i da deli meso. Onda je izašao.

Stajala sam pored šanka, u svom malom, tihom stanu, s mirisom piletine i sosa u vazduhu. To mi se dotad nije dogodilo i nisam bila sigurna kako da se ponašam.

Vrata su se odjednom otvorila i Trenton se vratio, nogom ih zatvarajući za sobom. Nosio je dve velike plastične čaše sa slamčicama zabodenim u njih.

„Nadam se da voliš *koka-kolu* sa ukusom višnje, lutkice, jer inače nećemo biti prijatelji.“ Spustio je čaše pored tanjira i seo. Pogledao me je. „Pa? Hoćeš li sestri ili ne?“

Sela sam.

Ubacio je prvi zalogaj u usta, a ja sam, posle kraćeg oklevanja, učinila isto. Kao da sam stavila lopticu raja na jezik i, tek što sam počela, hrana s mog tanjira je jednostavno nestala.

Izvadio je DVD *Svemirske lopte*. „Znam da si rekla da učiš pa, ako ne možeš, ne možeš, ali ovo sam pozajmio od Tomasa kad je poslednji put dolazio u grad i još to nisam pogledao.“

„*Svemirske lopte*?“, upitala sam i podigla obrvu. Gledala sam ga s Ti Džejom milion puta. To je bilo nešto naše, zajedničko. Neću to gledati s Trentonom.

„Pristaješ?“

„Ne. Lepo od tebe što si mi doneo ručak, ali moram da učim.“

Slegao je ramenima. „Mogu da pomognem.“

„Imam dečka.“

Nije se dao zbuniti. „Pa i nije ti neki. Nisam ga nikad video s tobom.“

„Ne živi ovde. On... studira u Kaliforniji.“

„Nikad ne dolazi kući?“

„Ne stiže. Zauzet je.“

„Je li odavde?“

„Ne tiče te se.“

„Ko je on?“

„Takođe te se ne tiče.“

„Dobro“, rekao je, pokupio otopatke i bacio ih u kantu u kuhinji. Dohvatio je svoj i moj tanjir i oprao ih u sudoperi. „Imaš izmišljenog dečka. Shvatam.“

Zaustila sam da se raspravljam, ali pokazao je rukom na sudoperu. „I ovi su prljavi?“

Klimnula sam glavom.

„Radiš li večeras?“, upitao je dok je punio mašinu i tražio deterdžent. Kad ga je pronašao, nasuo je malo u posudu, a zatim je zatvorio vrata i pritisnuo dugme za uključivanje. Prostoriju je ispunilo tiho, umirujuće brujanje.

„Ne, imam slobodan vikend.“

„Sjajno, i ja. Navratiću kasnije po tebe.“

„Šta? Ne, ja...“

„Vidimo se u sedam!“ Vrata su se zatvorila i stan je ponovo utihnuo.

Šta se to upravo dogodilo? Požurila sam u sobu i zgrabila mobilni.

Ne idem nikuda s tobom. Rekla sam ti, imam dečka.

Kako da ne.

Zinula sam od zaprepašćenosti. Zaista nije umeo da prihvati odbijanje. Šta da radim? Da ga pustim da mi stoji pred vratima i kuca dok ne odustane? To nije pristojno. Ali nije ni on! Rekla sam mu da neću!

Nije bilo razloga da se ljutim. Regan će biti kod kuće, verovatno s Kodijem, i reći će mu da sam izašla. S nekim drugim. To će objasniti zašto mi je auto još na parking.

Bila sam prokleta pametna. Dovoljno pametna da se svih tih godina držim podalje od Trentona. Gledala sam ga kako se udvara, zavodi i vrda još otkako smo bili deca. Nije bilo štosa koji bi Trenton Medoks mogao da izvede a za koji ja nisam bila spremna.

TREĆE POGLAVLJE

U SEDAM SATI SAM STAJALA POVIJENA U STRUKU i sušila kosu fenom. Para koja je ispunila naše maleno zajedničko kupatilo zamaglila je ogledalo, pa je bilo besmisleno da pokušavam da se ogledam. Tanak, istrošen peškiri koji sam obavila oko grudi jedva me je pokrivaio. Trebali su nam novi peškiri. Sve nam je trebalo novo.

Regan se nije vratila pre šest, pa sam morala na brzinu da joj objasnim kako tačno da otkači Trentona. U sedam i pet, obukla sam omiljeni duks s kapuljačom i odgovarajući sivi donji deo trenerke. U sedam i deset, Regan se sručila na kauč sa činijom kokica i utonula u plave jastuke u tamnoplavim helankama i cvetnoj majici.

„Mislim da si ga ubedila.“

„Dobro“, rekla sam, sedeći na istrošenom rukohvatu kauča.

„Kažeš 'dobro', ali na licu ti se vidi tračak razočaranja.“

„Lažovčino“, rekla sam, dohvatila punu šaku kokica i strpala ih u usta.

Upravo sam počela da se opuštam kad se začuo grozan zvuk zvana na vratima. Regan je požurila da otvori, svuda prosipajući kokice, a ja sam odjurila u svoju sobu. Otključala je i okrenula kvaku, a zatim sam čula njen prigušeni glas. Nakon kraće tišine, kroz stan je zabrujao drugi, mnogo dublji glas. Trentonov.

Posle kraćeg razgovora, Regan me je pozvala. Ukočila sam se jer nisam znala šta da radim. Da li to ona pokušava da dokaže da nisam

tu? Vrata moje sobe su se otvorila. Nagonski sam odskočila da me ne udare u lice.

Regan je stajala ispred mene, namrgođena. „On se bori prljavo.“

Zavrtela sam glavom, ne znajući treba li da progovorim.

Pokazala je glavom u stranu, prema ulaznim vratima. „Idi i uveri se sama.“

Zaobišla sam je i prošla kroz hodnik, a onda sam ugledala Trentona kako stoji u dnevnoj sobi s malenim, mekanim ružičastim kaputom u ruci, pored devojčice. Bila je prelepa. Ogromne zelene oči bile su joj kao teleskopi i nestajale su ispod dugih, crnih trepavica kad god bi trepnula. Duga, platinastoplava kosa u talasima joj je padala po leđima i ramenima. Čupkala je niti na svom mint-zelenom džemperu, ali nije skidala radoznao pogled s mene.

Trenton je pokazao glavom na sićušno, savršeno stvorenje pored sebe. „Ovo je Oliva. Njeni roditelji su kupili kuću do mog tate pre dve godine. Ona je moja drugarica.“

Oliva se okrenula da se nasloni na Trentonovu nogu. Nije delovala uplašeno niti stidljivo, samo joj je bilo prijatnije da se nasloni na njega.

„Ćao, Oliva“, pozdravila sam je. „Koliko imaš godina?“ Zar to nije uobičajeno pitanje koje se postavlja detetu? Nisam bila sigurna.

„Pet“, odgovorila je samouvereno. Njen odlučan, sladak glasić bio je nešto najljepkije što sam u životu čula. Podigla je ruku i raširila sićušne debeljuškaste prste najjače što je mogla, dlanom okrenutim prema meni. Kad se uverila da sam razumela, ponovo se uhvatila za Trentonove farmerice. „Tlent je lekao da će me voditi u *Čikin Džo*, ali ne možemo dok se ti ne splemiš.“ Zatreptala je, ali nije se osmehnula. Bila je ozbiljna i ozbiljno me je smatrala odgovornom za svaki trenutak koji je morala da provede čekajući.

Prostrelila sam ga pogledom. „Je li tako?“

Samo je slegao ramenima i nasmešio se. „Jesi li spremna?“

Pogledala sam u svoju trenerku. „Očigledno nisam, ali pretpostavljam da ne smem više da zadržavam Olivu.“

„Ne, ne smeš“, potvrdio je. Nije se čak ni pretvarao da se stidi. Gad.

Trudeći se da ne zarežim, opusjem ili uradim nešto drugo što bi moglo uplašiti Olivu, otišla sam do sobe. Presvukla sam se iz duksa u toplu pamučnu majicu boje rđe, a umesto donjeg dela trenerke obukla sam iznošene farmerice. Dok sam obuvala čizme, Regan je otvorila vrata moje sobe i zatvorila ih za sobom.

„Oliva me je zamolila da ti kažem da požuriš“, obavestila me je, potiskujući osmeh.

„Zaveži“, obrecnula sam se i ustala. Nanela sam malo šminke na lice, prešla četkicom za maskaru preko trepavica, namazala usne bezbojnim sjajem i izašla u dnevnu sobu, gde su me i dalje čekali Trenton i Oliva. „Spremna sam“, rekla sam uz osmeh. Za Olivu. Za Trentona nipošto nije bilo osmeha.

Oliva je pogledala u Trentona. „Možemo li sad da klenemo do *Čikin Džoa*?“

„Daj da ti prvo obučem kaput.“

Poslušala je, a onda je obrisala nos rukom. „Sad?“

„Da, gospojice“, rekao je i otvorio joj vrata.

Razvukla je osmeh preko celog lica kad su se vrata otvorila, i Trenton se razvedrio, očigledno zadovoljan što ju je usrećio.

Prošla sam pored njega ćutke i, dok sam hodala ka parkiralištu, Olivini prstići su pronašli put do moje ruke. Koža joj je bila topla i meka baš kao što je izgledala.

Trenton je otključao suvozačka vrata svog razdrndanog *dodža intrepida*. Crvena boja je izbledela na nekim mestima, a negde se sasvim izbrisala.

Povukao je sedište napred i pomogao Olivu da se popne pozadi. Vezao ju je u ružičastom dečjem sedištu.

Zavukla sam glavu i onjušila. „Ne pušiš u kolima?“

„Pušim, ali operem auto dan pre nego što vozim Olivu, i ne pušim u njemu sve dok je ne odvezem kući. Zato ne smrdi.“ Vratio je suvozačko mesto u prvobitan položaj i rukom mi dao znak da uđem.

„Platićeš mi za ovo“, prošaputala sam dok sam sedala.

Nasmešio se. „Jedva čekam.“ Zatvorio je vrata, a zatim optrčao oko prednjeg dela automobila i seo na mesto vozača. Prevukao je pojas preko grudi i zakopčao ga, pa me je pogledao sa očekivanjem.

„Pojas veži ili beži“, oglasila se Oliva sa zadnjeg sedišta.

„O“, izustila sam, pa sam se okrenula da dohvatim pojas i ponovila ono što je Trenton već uradio. Kad je kopča škljocnula, upalio je auto.

Vozili smo se gotovo ćutke kroz grad do *Čikin Džoa*, izuzev što je Oliva povremeno postavljala pitanja. Kod skoro svakog semafora želela je da zna koliko nas još ulica deli od našeg odredišta. Trenton joj je strpljivo odgovarao i, kad smo stigli na samo ulicu dalje, oboje su proslavili mašući rukama.

Kad je zaustavio na parkingu ispred *Čikin Džoa*, isključio je motor, izašao, dotrčao do moje strane i otvorio vrata. Jednom rukom mi je pomogao da izađem, a zatim je gurnuo sedište napred, odvezao Olivu i spustio je na zemlju.

„Jesi li poneo novčiće?“, upitala je.

Nasmejao se, glumeći uvređenost. „Da li je uopšte zakonito ući u *Čikin Džo* bez novčića?“

„Mislim da nije“, odgovorila je, odmahujući glavom.

Pružio joj je ruku i ona ju je prihvatila, a onda je pružila svoju meni. Uхватила sam je i pošla za njima unutra.

Čikin Džo je postojao u Ikinsu još pre nego što sam se ja rodila. Roditelji su nas odveli jednom ili dvaput kao decu, ali nisam tu bila još od devedesetih. Mast i začini su još teško lebdeli u vazduhu i natapali sve ostalo, uključujući i tanak sloj na zelenim podnim pločicama.

Pratile smo Trentona do separea na suprotnoj strani restorana. Deca su trčkarala svuda i maltene se pentrala po zidovima. Raznobojna svetla iz prevelikog džuboksa i poker-aparati kao da su samo pojačavali ciku i smeh.

Trenton je zavukao ruku u džepove farmerica i izvadio dve šake novčića. Oliva je uzbuđeno uzdahnula, zgrabila ih koliko je mogla debeljuškastom ručicom i otrčala.

„Nije te nimalo sramota što zloupotrebljavaš jednu devojčicu, zar ne?“, upitala sam i skrstila ruke na stolu.

Slegao je ramenima. „Dobijam večeru s tobom. Ona se igra. Njeni roditelji dobijaju slobodno veče. Svi dobijaju.“

„Nije tačno. Ja očigledno ništa ne dobijam, pošto sam bila prinuđena da dođem.“

„Nisam ja kriv što sam bio korak ispred tebe.“

„Zloupotreba deteta nije dobra za prvi sastanak. Nije baš uspomena o kojoj bi kasnije želeo da pričaš.“

„Ko je rekao da je ovo sastanak? Mislim... ako želiš da ovo nazovemo sastankom, u redu, ali mislio sam da imaš dečka.“

Umalo sam se zagrcnula od sopstvene pljuvačke, ali i to je bilo bolje od crvenjenja. „Oprosti mi što sam pomislila da takvu prinudu ne bi svakom priredio.“

„I ne bih. Ovo je svakako poseban slučaj.“

„Ti si poseban slučaj“, progundala sam i među desetinama malih lica potražila Olivino. Pokušavala je da ispruži kratke ruke preko flipera, a zatim je pribegla obilaženju s jedne i druge strane.

„Pretpostavljam da još imaš dečka“, nastavio je.

„Nije da te se tiče, ali da.“

„Onda ovo sigurno nije sastanak. Da jeste, bila bi... pa, neću to reći.“

Zaškiljila sam. „Nagnuću se preko stola i ošamariću te.“

Zakikotao se. „Ne, nećeš. Hoćeš li da te čitava naredna generacija Ikinsa u Ilinoisu smatra aždajom?“

„Baš me briga.“

„Da, briga te je.“

Konobarica se dogejala do nas, izvijena iza svog naraslog trbuha. Izgledala je kao da je u sedmom mesecu trudnoće, a zelena polo majica rastegla joj se preko stomaka. Spustila je malo piće s poklopcem i slamkom, a zatim i veću crvenu čašu punu nečeg smeđeg i penušavog. „Zdravo, Trente.“

„Zdravo, Sindi. Trebalo bi da budeš kod kuće, s podignutim nogama.“

Nasmešila se. „To svaki put kažeš. Šta bi tvoja prijateljica želela?“

Pogledala sam u nju. „Samo vodu, molim.“

„Odmah.“ Pogledala je u Trentona. „Hoće li Oliva uobičajeno?“

Klimnuo je glavom. „Ali mislim da će Kemi trebati jelovnik.“

„Odmah se vraćam“, rekla je.

Nagnuo se prema meni. „Treba da probaš trostruki tanjir s prženim slatkim krompirom i kupus salatu. Zato što... prokletstvo.“

Čovek iza mene viknu: „Kristofere! Rekao sam da dovučeš dupe ovamo i sedneš!“

Trenton se izvio da pogleda iza mene i namrštio se. Dečak od oko osam godina pritrčao je, bliže meni nego ocu i počeknuo.

„Sedi!“, rekao je otac. Dečak je učinio kako mu je rečeno i okrenuo se da posmatra drugu decu kako se igraju.

Trenton se upinjao da ne obraća pažnju na prizor iza mene i naslonio se na sto. „I dalje ti se sviđa posao u *Crvenim vratima*?“

Klimnuh glavom. „Kakvih ima poslova – nije loše. Henk je dobar.“
 „Zašto nisi radila ovog vikenda?“
 „Uzela sam slobodno.“
 „Sedi mirno!“, dreknuo je otac iza mene.
 Nakon kraće stanke, Trenton je nastavio: „Hteo sam da ti kažem da, ako nisi zadovoljna u baru, traži se recepcionerka u radnji.“
 „U kojoj radnji?“
 „U mojoj. Dobro, u radnji u kojoj radim.“
 „*Skin dip* traži radnike? Mislila sam da se kod Kala na telefon javlja ko stigne.“
 „Video je da salon za tetovažu iz Trideset četvrte ulice ima zgodnu ribu za pultom, pa misli da je i nama potrebna takva.“
 „Zgodna riba“, ponovila sam ravnodušno, nimalo oduševljena.
 „Njegove reči, ne moje“, objasnio je, dok je u gomili pogledom tražio Olivu. Nije tražio dugo. Znao je gde će biti.
 „Voli flipere, jelda?“
 „Obožava“, odgovorio je, smeškajući se poput ponosnog oca.
 „Prokletstvo, Krise! Šta je tebi, dođavola?“, vikao je otac iza mene, istovremeno ustajući. Okrenula sam se i ugledala očevu prevrnutu čašu i veoma usplahirenog dečaćića kako zuri u očevu mokro krilo.
 „Zašto se uopšte trudim da te vodim na ovakva mesta?“, dernjao se.
 „I ja sam se to pitao“, dobaci Trenton.
 Otac se okrenuo, a dve duboke vodoravne bore su mu se urezale na čelu.
 „Mislim, izgleda da zapravo ne želite da vam dete trčka, da se igra ili ma kako zabavlja. Zašto ga dovodite ovamo ako samo želite da sedi mirno?“
 „Tebe niko nije pitao, kretenu“, odbrusio je čovek i okrenuo se.
 „Nije, ali ako nastavite tako da razgovarate sa sinom, tražiću da izađete.“

Čovek se ponovo okrenuo prema nama, zaustio da progovori, ali nešto u Trentonovim očima navelo ga je da se predomisli. „On je hiperaktivan.“

Trenton je slegao ramenima. „Hej čoveče, shvatam. Sam si ovde. Verovatno si imao naporan dan.“

Bore iznad čovekovih očiju su se ublažile. „Jesam.“

„Pa pusti ga da potroši malo energije. Biće iscrpljen kad stigne kući. Malo je glupo da ga dovedeš u igraonicu pa da se umoriš kad on poželi da se igra.“

Čovekovo lice je potamnelo od stida. Klimnuo je glavom nekoliko puta, a zatim se okrenuo i kratko klimnuo sinu. „Oprosti, drugar. Idi i igraj se.“

Dečakove oči zasjaše. Skočio je iz separea i utopio se u živahnu gomilu vesele dece. Nakon nekoliko trenutaka nelagodne tišine, Trenton je započeo razgovor sa čovekom i ćaskali su o tome gde rade, o Kristoferu i Olivu. Na kraju smo saznali da se zove Rendal i da je odnedavno samohrani otac. Krisova majka je bila zavisnica i živela je s dečkom u susjednom gradu, a Kris je imao poteškoća s prilagođavanjem. Rendal je priznao da ih ima i on. Kad je došlo vreme da pođu, pružio je Trentonu ruku i rukovali su se. Kristofer je posmatrao oba muškarca, nasmešen, a onda je uhvatio tatu za ruku. Otišli su, obojica s osmehom na licu.

Kad je Oliva potrošila novčiće, sela je za sto, sa zlatnim pilećim štapićima ispred sebe. Trenton joj je iscedio sredstvo za dezinfekciju na ruke, ona ih je protrljala, a zatim je progutala sve s tanjira. Trenton i ja smo poručili veliku porciju njenog jela i svi smo završili otprilike u isto vreme.

„Pita?“, upitala je Oliva i obrisala usta rukom.

„Ne znam“, kolebao se. „Tvoja mama se prošli put prilično naljutila na mene.“

Sviđao mi se način na koji je razgovarao s njom. Nije se ponašao pokroviteljski. Obraćao joj se isto kao meni, a njoj je to izgleda prijalo.

„Šta misliš, Kemi? Voliš li hikoriju?“

Oliva me je molećivo gledala.

„Volim.“

Safirne oči su joj zablistale. „Možemo da podelimo?“

Slegla sam ramenima. „Mogla bih da pojedem trećinu. Hoćeš i ti da deliš, Trente?“

Trenton je uhvatio Sindin pogled i podigao kažiprst. Klimnula je, jer je tačno znala šta misli. Oliva je zapljeskala rukama kad je Sindi u jednoj ruci donela tanjir, a tri viljuške u drugoj. Parče je bilo gotovo trećina pite, s velikom gomilom umućenog belog šlaga.

„Uživajte“, rekla je Sindi, umorno ali ljubazno.

Navalili smo, i svi smo zamumlali kad je prvi zalogaj poslastice pronašao put do naših usta. Nekoliko minuta kasnije, tanjir je bio prazan. Sindi je donela račun i pokušala sam da platim pola, ali Trenton nije hteo ni da čuje.

„Ako ti platiš, onda je ovo sastanak“, rekla sam.

„Plaćaš li ti nekad Regan ručak?“

„Da, ali...“

„Je li to sastanak?“

„Ne, ali...“

„Pssst“, rekao je i podigao Olivu u naručje. „Sad treba da zahvališ.“ Spustio je dve novčanice na sto i gurnuo novčanik u zadnji džep.

„Hvala“, poslušala je i spustila mu glavu na rame.

„Nema na čemu, O-o.“ Sagnuo se i zgrabio ključeve sa stola.

„O-o?“, začudila sam se.

Oliva me je odmerila pospanim bazenčićima. Nisam navaljivala.

Vožnja do mog stana je bila tiha, ali uglavnom zato što je Oliva zaspala na sedištu. Obrašćić je priljubila uz jastuk. Izgledala je tako mirno, tako srećno izgubljeno, kud god da je odlutala.

„Njeni roditelji dopuštaju tetoviranom komšiji da im čuva petogodišnje dete?“

„Ne. Ovo je novo. Ove godine smo počeli da odlazimo u *Čikin Džo* kad sam slobodan. Isprva sam je čuvao Šejnu i Lizi nekoliko puta na pola sata i nekako smo stigli i do *Čikin Džoa*.“

„Uvrnuto.“

„Već dugo sam njen Tlent.“

„A ona tvoja O-o?“

„Da.“

„Otkud to?“

„Njeni inicijali. Oliva Olivije. O. O.“

Klimnula sam. „Ima smisla. Mrzeće te zbog toga za šest godina.“

Bacio je pogled u retrovizor, a zatim ponovo na put. „Neće.“

Farovi su osvetlili ulazna vrata mog stana i Trenton se konačno postideo. „Otrpatrio bih te do vrata, ali ne želim da ostavljam Olivu u autu.“

Odmahnula sam rukom. „Mogu i sama do vrata.“

„Možda ćemo te opet kidnapovati.“

„Radim subotom. Ovo je bio izuzetan slučaj.“

„Mogli bismo da uvedemo nedelje kod *Čikin Džoa*.“

„Radim i nedeljom.“

„I ja. Ali ne pre jedan, a ni ti ne ideš rano, zar ne? Mogli bismo na ručak. Rani ručak.“

Napravila sam grimasu. „To jednostavno nije dobra zamisao, Trente. Ali hvala.“

„*Čikin Džo* je *uvek* dobra zamisao.“

Zakikotala sam se i spustila pogled. „Hvala na večeri.“

„Duguješ mi“, rekao mi je, gledajući kako izlazim.

Sagnula sam se. „Kidnapovao si me, sećaš se?“

„I uradio bih to ponovo“, dobacio je dok sam zatvarala vrata.

Odšetala sam do zgrade, a on je sačekao da uđem pre nego što je krenuo.

Regan je sedela na kolenima na kauču i stezala naslon prstima.

„I?“

Osvrnula sam se po stanu i bacila torbicu na dvosed. „Dakle... ovo je bio možda najbolji nesastanak na kojem sam ikad bila.“

„Stvarno? Bolji i od onog kad si upoznala Ti Džeja?“

Namrštila sam se. „Ne znam. To je bilo prilično lepo veče. Ali večeras je bilo... drugačije.“

„Na dobar način?“

„Nekako savršeno.“

Podigla je obrvu i spustila bradu. „To bi moglo da postane gusto. Trebalo bi da mu kažeš.“

„Ne budi glupa. Znaš da ne mogu“, rekla sam i krenula ka svojoj sobi.

Telefon mi je zazvonio jednom, pa još jednom. Bacila sam se na krevet i pogledala u ekran. Bio je to Ti Džej.

„Halo?“, javila sam se kad sam prinela telefon uhu.

„Izvini što mi je trebalo toliko da pozovem... upravo smo stigli... sve u redu?“, upitao je.

„Da. Zašto?“

„Učinilo mi se da sam ti čuo nešto u glasu kad si se javila.“

„Pričinjava ti se“, odgovorila sam, trudeći se da ne mislim na to koliko je Trent bio sladak sa usnulom Olivom na ramenu.

ČETVRTO POGLAVLJE

VEĆI DEO NEDELJNOG PREPODNEVA SAM PROVELA u krevetu. Majka mi je oko pola jedanaest poslala poruku da me pita dolazim li na nedeljni ručak. Obavestila sam je da je, zbog otkazanog putovanja, Henk iskoristio priliku da sazove sastanak osoblja. To je gotovo bila istina. Zaposleni i jesu dolazili u *Vrata* svake nedelje po podne, a onda bismo svi odlazili kući da se osvežimo za noćnu smenu.

Mama nije oklevala da mi ponovo piše s namerom da mi izazove grižu savesti.

„Odvešću se s Kodijem!“, doviknula je Regan iz svoje sobe.

„U redu!“, uzvratila sam s kreveta. Telefonski razgovor s Ti Džejom nije se završio sve do sitnih jutarnjih sati. Razgovarali smo o nekim nejasnim delovima njegovog projekta koje je mogao da otkrije, a zatim i o Trentonu i Olivi. Učinilo mi se da nije ni najmanje ljubomoran, što me je pomalo naljutilo. A onda sam osetila grižu savesti kad sam shvatila da pokušavam da ga učinim ljubomornim, pa sam do kraja razgovora bila krajnje ljubazna.

Pošto sam dugo ubeđivala sebe, zbacila sam prekrivače i odvukla se do kupatila. Regan je već bila tamo. Ogledalo je još bilo zamagljeno, a zidovi još oznojeni od pare.

Uključila sam tuš, zgrabila dva peškira dok nije krenula topla voda, a zatim skinula iznošenu majicu s natpisom ragbi tima

Buldog i bacila je na pod. Tkanina je bila tako tanka da se na nekim mestima providela. Bila je to Ti Džejeva majica boje sivog vresa s tamnoplavim natpisom. Nosila sam je noć uoči Ti Džejevog povratka u Kaliforniju – prve noći kad smo spavali zajedno – i nije tražio od mene da mu je vratim kad je polazio. Ta majica je predstavljala vreme kad je među nama sve bilo savršeno, pa je za mene imala poseban značaj.

Do podneva sam se obukla, uskočila u štrumpfa s minimalnom šminkom i mokrom kosom, odvezla se do najbližeg restorana brze hrane da zgrabim neki jeftin zalogaj, sakupila dva dolara i sedamdeset cenata sitno da platim ručak i otišla do *Crvenih vrata*. Ulaz je bio pust, ali iz zvučnika je dopirala muzika. Klasičan rok. Znači, Henk je već tu.

Kad sam sela za istočni šank, došao je s druge strane i nasmešio se. Nosio je crnu košulju, široke crne pantalone i crn kaiš. Uobičajeno za njega u radno vreme, ali nedeljom se obično oblačio opuštenije.

Sela sam na barsku stolicu i naslonila bradu na pesnicu. „Ćao, Henk. Lepo izgledaš.“

„Pa zdravo, lepotice“, namignuo mi je. „Ne idem kući pre otvaranja večeras. Papirologija i ostalo zabavno sranje. Jesi li uživala u slobodnom vikendu?“

„Jesam, s obzirom na okolnosti.“

„Džori mi kaže da se Trenton Medoks muvao oko tvog stola u petak uveče. Sigurno mi je promaklo.“

„Iznenadena sam. Obično posmatraš Medoksove kao jastreb.“

Napravio je grimasu. „Moram. Ili počinju tuču ili je završavaju.“

„Da, malo je falilo da premlate onog magarca Kobija. Čak i kad sam mu rekla ko su, nije hteo da se povuče.“

„Ne čudi me.“

„Već mi treba piće!“, viknula je Džori s druge strane prostorije. Ušla je s Blajom. Sele su na barske stolice pored mene, jedna s jedne, druga s druge strane, i stavile novčanike na šank.

„Teška noć“, primetio je Henk podrugljivo.

Džori je podigla obrvu. Ako je bilo moguće zavodljivo žvakati žvaku, njoj je to polazilo za rukom. „Šta misliš?“

„Rekao bih da ti je bilo prilično dobro“, odgovorio je.

„Fuđ“, izustila sam i celo lice mi se zgrčilo. Sa kovrdžavom crnom kosom, svetloplavim očima, bradicom od tri dana i preplanulom kožom, Henk je bio privlačan gotovo svakoj ženi od petnaest do osamdeset godina, ali bio je dvanaest godina stariji od nas i prisustvovala sam tolikim njegovim marifetlucima da mi je bio više kao drag ali svojeglav ujak. Mogla sam jedino da ga zamišljam kako se bavi papirologijom i broji novac na kraju radnog vremena. „Ne moramo to da slušamo.“

Henk je bio odgovoran za raspad najmanje desetak brakova u našem malom gradu i bio je ozloglašen zbog toga što se udvarao jedva punoletnim devojkama, i to samo da bi im ga uvalio. Ali kad je Džori počela da radi u *Vratima* prošle godine, postao je obuzet. Džori, ćerka vojnog lica, koja je do tada promenila devet gradova i koju ništa više nije moglo zadiviti, nikako nije padala na njegove čari. Sve dok nije potpuno promenio ponašanje i stav, nije mu pružila priliku. Imali su nekih nesuglasica, ali bili su stvoreni jedno za drugo.

Gurnula me je laktom i uputila Henku nestašan pogled.

Ušao je Tafi, umoran i potišten kao i obično. Bio je izbacivač u *Vratima* sve dok ga nisu otpustili. Ali Henk se sažalio i, šest meseci kasnije, zaposlio ga je ponovo, kao di-džeja. Posle trećeg razvoda i trećeg napada depresije, prečesto je izostajao s posla i otpušten je ponovo. Sad, sa četvrtom ženom i četvrtom prilikom u *Crvenim*